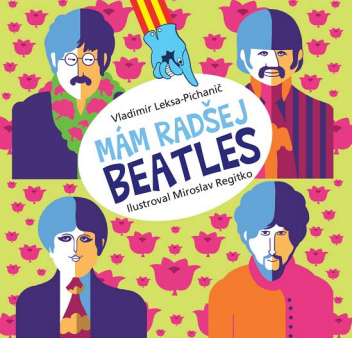

MÁM RADŠEJ
BEATLES

MÁM RADŠEJ BEATLES

Vladimír Leksa-Pichanič

Ilustroval Miroslav Regitko

Autor © Vladimír Leksa-Pichanič
Illustrations © Miroslav Regitko
Photographs © Pixabay, Wikipedia, Fotolia, Jozef Uhliarik,
Fedor Pichanič
Design © Juraj Zvalo
Slovak edition © Perfekt 2017

MÁM RADŠEJ BEATLES

Autor: Vladimír Leksa-Pichanič
Ilustrácie: Miroslav Regitko
Fotografie: Pixabay, Wikipédia, Fotolia, Jozef Uhliarik, Fedor Pichanič
Jazyková redaktorka: Alexandra Cighardová
Grafická úprava: Juraj Zvalo

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava,
ako svoju 794. publikáciu.
Rok vydania 2017
Prvé vydanie
Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Cukrová 14,
811 08 Bratislava, e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť v Kníhkupectve
Vojtecha Zamarovského, Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1, alebo na
www.perfekt.sk s 30 % zľavou.
Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na
www.martinus.sk a www.dibuk.sk.

ISBN: 978-80-8046-869-9

www.perfekt.sk

Túto knižku venujem všetkým neposlušným žiakom a ich dobrým učiteľom a učiteľkám. Dobrí učitelia sú tí, ktorí majú radi neposlušných žiakov. Nemyslíte si, takých učiteľov je veľa. Ved' ani Ringo, George, Paul a John nepatrili medzi poslušných žiačikov, a viete koľko učiteľov a učiteliek ich má rado? Naopak, zlí učitelia majú radi iba žalobaby. No nebojte sa! Na ZŠ Satinského takých nenájdete.

Vladimír Leksa-Pichanič

» DVOJKA S HVIEZDIČKOU «

Sedím na stoličke vo svojej detskej izbe za písacím stolom a o všeličom premýšlam. No, o všeličom...

„... a na domácu úlohu napíšete slohovú prácu na tému Čím chcem byť,“ pozrie na nás slovenčinárka ponad okuliare. Majú hrubý čierny rám a neustále sa jej šmýkajú až po samý okraj nosa.

„Tým myslím, čím chcete byť vy a nie ja, Berco!“ predbehne ma, keď už-už otváram ústa, aby som pohotovo a vtipne, ako vždy, vykrikol: Čím chcete byť? No učiteľkou predsa, ináč by ste to nerobili.

Nepoviem nič.

„Musí to byť najmenej na jednu stranu. Máte na to celý týždeň,“ slovenčinárka si nadvihne okuliare. V tej chvíli zazvoní.

To sa stalo minulý štvrtok. Teraz je streda večer a ja tu sedím nad prázdnyim papierom. Hop! Až taký prázdny nie je. Práve som dokončil nadpis: ČÍM CHCEM BYŤ. Vytieňoval som ho farebnými fixkami, každé písmenko inou farbou, a orámčeval. Hotové umelecké dielo, hovorím si, keď si ho privretými očami s fixkou v ústach z odstupu obzerám ako dajaký odborník, keď sa díva na obraz v galérii. Čím chcem byť, čím chcem byť, čítam si ho dokola, potom sa zamyslím, poškrabem sa za uchom a po chvíľke váhania pridám okolo nadpisu ešte jeden rámeček. Tak, teraz je to bezchybné. Poďme na vec.

»»»» Vincent van Gogh

Vincent van Gogh chodil po poliach s plátnom a farbami, maľoval všetko, čo videl. Počas svojho života nepredal žiadny obraz, ale dnes jeho obrazy stoja aj sto miliónov dolárov. Uf.

Mohol by som byť trebárs huslistom.

Chodím na husle už šiesty rok, ale nie je to žiadna sláva. Povedal by som, tak na dvojku. Minulý školský rok som však so svojím nástrojom zažil hviezdne okamihy: stojím na pódiu, husle pod bradou, v ruke slák, všetky pohľady upreté na mňa. To bolo vtedy, keď som kamarátom z výtvarného odboru stál ako tichý model.

Už sa nepamätám, na čo som počas tej hodiny kreslenia myslel, možno som si predstavoval, ako krásne hrám alebo čo by som tak asi nakreslil sám. No pamätám sa celkom presne, že ma svrbeli nohy a ja som sa nemohol poškriabať... Nie! Huslistom nebudem, radšej maliarom. Kreslenie ma vždy veľmi bavilo. Učiteľka výtvarky však vraví, že nemám trpezlivosť, a preto z každého obrázka dostávam dvojku. Ale ja chcem maľovať netrpezlivo a vášnivo. Nehybný huslista? Pché! To nie je pre mňa, na to sú tu predsa sochy. Ja maľujem rýchlo ako van Gogh. Viem to, lebo som o ňom videl film. On namaľoval čierneho havrana, ani keď krídlom mávne. Ja by som maľoval pretekárske bugatky... Počkať! V tom filme si van Gogh potom odrezal ucho. Ja mám svoje uši rád, aj keď trochu odstávajú. Rád sa za nimi škrabem. Nemyslím si, že by som im bol schopný nejako ublížiť. Nebudem ani maliarom! Pre istotu. Budem pretekárom na bugatke. Pretekár je síce čosi ako športovec a náš telocvikár hovorí, že vôbec nie som športový typ – z telocviku by som mal dvojku, keby sa známkoval – potrebujem ja však za volantom vedieť gymnastiku? Pretekár robí kotrmelce s celým autom a nie na žinenke...

Za oknom zapíska vták. Možno vrabec ako ja, pomyslím si. Ja sa totiž naozaj volám Vrabec. Bartolomej Vrabec. Som

žiakom 7. G a zo všetkého mávam dvojky. Môj menovec za oknom si veselo čvrlíká. Tebe je hej, ty nemusíš písať sloh. A čo tak byť vtákom? Nemusel by som sa v škole prezúvať, nemusel by som hrať na husliach, nemusel by som si umývať zuby...

„Večera!“ zaznie z kuchyne.

„Babka, čím si chcela byť, keď si bola siedmačka?“ opýtam sa, keď dojem posledný chlieb vo vajíčku. (Nie, určite nechcem byť vtákom!)

„My sme nad takým nepremýšľali, bola vojna,“ prísne povie babka a chlipne si zo včerajšieho boršču.

„A ty mami?“ otočím sa po chvíli ticha k mame.

„Prečo sa pýtaš?“

„Máme napísať sloh na tému Čím chcem byť.“

„A odkedy máš tú úlohu?“

„Dala nám ju minulý štvrtok.“

„A zajtra ju máš odovzdať, však?! No to si sa skoro spamätal, mohli sme o tom cez víkend porozmýšľať. Slovenčinu vás učí tá v tých hrubých okuliaroch, však? Robia ju staršou. Všetci ju robia staršou?“ zakričí mama na tata.

„Mama by mohla byť herečka,“ ozve sa z pracovne, „dokáže zdvihnúť jedno obočie. Každý, kto vie zdvihnúť jedno obočie, má už pol Oscara na poličke v obývačke. Ja som chcel byť diaľkový vodič, keď som bol siedmak,“ pokračuje tato, aj keď jeho som sa na nič nepýtal.

„Chodil by som po svete na liazke a počúval Elán,“ hneď si začne spievať.

„Hej, a ja aby som umrela od strachu, však?! Chod' si umyť zuby!“ ukončí mama môj prieskum.

Stojím v kúpeľni pred zrkadlom, zdvímam jedno obočie, div neprehryznem zubnú kefku, ale zakaždým vyletí spolu s ním aj to druhé. Asi od prekvapenia. Nie, hercom nemôžem byť.

„Kaskadér, kaskadér skočil do čiernych dvier...” ozýva sa z pracovne.

A kaskadérom už tobôž nie.

Sedím v pyžame vo svojej detskej izbe. Za oknom ešte stále píska vrabec. Chytím pero a začnem písať.

Zvoní. Do triedy vojde slovenčinárka. Ktovie aká je vlastne stará, pomyslím si.

„Tak, žiaci, mám tu opravené slohy,” položí na stôl štós papierov.

„Niektoré sa mi veľmi páčili,” zoberie do rúk ten najvrchnejší, „Dagmar veľmi krásne opísala, prečo chce byť učiteľkou. Na dve strany! Výborne, Dáška. Jednotka.”

Učiteľka podáva sloh vrkočatej spolužiačke predou mnou a vracia sa ku katedre.

„Z vašich prác som sa kadečo o vás dozvedela. A nielen to, čo ste o sebe napísali. Napríklad Hugo píše,” slovenčinárka vytiahne papier zo samého dna, „že chce byť prezidentom, lebo je bohatý, ale podľa flákov na jeho slohovej práci to skôr vyzerá, že z neho bude kuchár. Písal si to pri večeri v kuchyni?! Štvorka. Alebo Matilda...” učiteľka vytiahne z kopy ako kúzelník z kôpky karát ďalší papier, „... píše, že chce byť novinárkou, lebo tá pozná všetkých spevákov. Ale milá Maťa, novinári pri svojej práci používajú pero alebo laptop, a nie trstenicu či bič. Čím chcem byť sa píše s tvrdým y. Zopakuj si vybrané slová po B. Trojka.”

Učiteľka položí papier pred Maťu, ktorá sa iba zazubí. Super baba, že nezačne hneď fikať. Uškrniem sa na ňu.

„A je tu aj taká slohová práca,” slovenčinárka zvýši hlas, „v ktorej autor ani nenapísal, čím chce byť!”

Pozrie na mňa.

„Berco, na koľko strán si to mal napísať?”

„Aspoň na jednu,” odpoviem.

„A ty si napísal?”

„Neviem. Na pol strany?“

„Na štvrt,“ povie učiteľka a pokračuje, „je to také krátke, že až. Prečo si to nenapísal dlhšie?“

„Musel som ísť spať,“ v triede sa ozve chichot. Aj Matilda sa usmeje.

„Nuž, keby si strávil menej času s nadpisom, hádam by si aj na stranu stihol napísať,“ povie slovenčinárka a všetci stíchnu.

Tak, teraz to príde. Päťka. Namiesto toho ma prekvapí učiteľkin povel:

„Pod' nám to prečítať, Berco!“

Postavím sa a kráčam k tabuli. Slovenčinárka mi podá moju prácu. Uškrniem sa, poškrabem za uchom a začnem čítať:

Bol raz jeden vrabec. Bol sivý a nevedel pekne spievať. Iba čvirikal ako vodovodný kohútik. Ach, prečo nemám krásny hlas? Chcel by som mať hlas ako slávik. Vtom sa mu jeho želanie vyplnilo. Ako len krásne vyspevoval. Začul ho jastrab, vrabca však nemohol spozorovať, lebo ten bol sivý. Po chvíli sa vrabcovi-slávikovi zunovalo spievať. Začal si obzerať svoje sivé perie. Ach, prečo nemám krásne perie? Chcel by som mať perie ako papagáj. Aj toto želanie sa mu vyplnilo. V tej chvíli si ho všimol striehnuci jastrab, chytil ho do svojich pazúrov a zožral.

Napriek tragickému koncu celá trieda vybuchne hurónskym smiechom. Keď sa všetci utíšia, slovenčinárka sa pýta:

„Viete teraz, keď ste si to vypočuli, čím chce byť Berco Vrabec?“

„Vrabcom,“ zakričia viacerí.

„Jastrabom,“ odpovedajú iní.

„Poľovníkom,“ zvolá niekto.

„Nie, deti,“ povie učiteľka, „naš Berco bude rozprávkarom.“

Všetci sa zasmejú.

„Dvojka,“ povie po chvíli a ukazovákom si posunie okuliare, „ale s hviezdičkou.“

Podá mi môj sloh a ja si sadnem naspäť do lavice.

» HLADANIE ČAROVNÉHO AKORDU «

Som už veľký, no na škôlku sa pamätám celkom presne. Trebárs na to, ako mi Rudo pustil na prst ten balvan, práve keď som chcel chytiť húsenicu. Alebo keď sme sa pretekali poslepiacky. Spadol som vtedy do nafukovacieho bazénika. Samozrejme, že v ňom bola voda až po okraj. Či keď som objavil ten jed na potkany... Nie všetky moje spomienky na škôlku sú však také super. Spomínam si jasne aj na ten deň, ktorý spôsobil, že tu teraz sedím v riaditeľni a neviem, čo mám povedať.

„Naozaj s tým chceš prestať, Berco?“ riaditeľka sa na mňa díva vážnym pohľadom. „V šiestom ročníku? Ved' práve teraz, keď už vieš základy, by si si to mohol začať užívať. Už ťa to nebaví?“

Mám jej povedať, že ma to ani nikdy nebavilo? Že keď doma akože cvičím, tak mám na notách na stojane Verna? Že potajomky skracujem čas na budíku, ktorý mi mama každý večer nastavuje na polhodinu cvičenia? Že ma minule na triednom koncerte tak úžasne svrbeli nohy, až som sa skoro uprostred skladby poškrabal sláčikom? Som radšej ticho.

„A čo na to mama s ocom? Pokiaľ viem, tak obaja sú muzikanti. Oni o tom vedia, že s tým chceš skončiť?“

Jasně, že nevedia. Postavím ich pred hotovú vec – mama, tato, končím – viem, bude to bez potlesku. Žiadne bravó! Riaditeľke to však nemusím hovoriť.

„Alebo máš problém s pani učiteľkou?“ skúša ďalej.

Problém? Ved' to ona je všetkému na vine. Bola to práve ona, kto v ten osudný deň zavítal do našej škôlky. Vraj – deti, kto vie zaspievať nejakú pesničku? – isteže som sa nenechal prosiť. Spievam odjakživa rád. Potom to už šlo ako domino – ako sa voláš chlapec? Berco? Tak Bertulík, zaspievaj po mne –

